

Arrest

nr. 276 868 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2022 van de beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaten H. BERKMOES en A. EL MALKI, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van een visum type D (gezinshereniging) in om haar Belgische echtgenoot in België te vervoegen.

1.2. Op 4 maart 2016 wordt het gevraagde visum toegekend.

1.3. De echtgenoot van verzoekende partij dient klacht in bij het parket van Limburg wegens schijnhuwelijk en verzoekt de ambtenaar van de burgerlijke stand op 29 maart 2017 tot ambtshalve schrapping van verzoekende partij.

1.4. Op 28 april 2017 wordt de echtscheidingsprocedure ingeleid door de echtgenoot van verzoekende partij.

1.5. Op 26 juli 2019 wordt de echtscheiding uitgesproken.

1.6. Op 28 september 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om duurzaam verblijf in.

1.7. Op 23 februari 2022 wordt beslist tot weigering van het duurzaam verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN HET DUURZAAM VERBLIJF

In uitvoering van artikel 56, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag om duurzaam verblijf, ingediend op 28.09.2021 door de genaamde E. Y., H. (...) geboren te Al Hoceima, op (...)1989 van Marokko nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft op 05.09.2016 een F-kaart bekomen in functie van haar Belgische echtgenoot E. A. M. (...) (RR: xxx) na inreis met een visum type D. Betrokkene werd voor het eerst in het vreemdelingenregister ingeschreven op 08.08.2016.

Betrokkene heeft op enkele korte onderbrekingen na, weliswaar een ononderbroken verblijf in het Rijk gedurende vijf jaar sinds het verwerven van het verblijfsrecht in België, zij was echter geenszins die ganse periode gevestigd met de referentiepersoon zoals bepaald in art. 42quinquies. In februari 2017 reeds trok betrokkene terug naar Marokko, en kort na terugkomst naar België is betrokkene evenmin nog gezamenlijk gevestigd met de Belgische referentiepersoon, meer bepaald sinds 06.07.2017 ingevolge een beschikking in kortgeding van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt (cfr. ook supprimatie uit gezinscel referentiepersoon - code 140 in het Rijksregister). Betrokkene staat zelf sinds 24.07.2017 ook geregistreerd als alleenstaande.

Artikel 42 quinquies 2de lid van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende : ‘Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam verblijf slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie’ Die gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die in de artikel quater §3 en §4 van de wet van 15.12.1980 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor de familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42 quater §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is bijgevolg in België geen 5 jaar gezamenlijk gevestigd geweest met de referentiepersoon vanaf het verwerven van het verblijfsrecht, waardoor het duurzaam verblijfsrecht aldus niet toegestaan kan worden. De voorwaarden zoals hierboven aangehaald en zoals bepaald in art. 42 quater §3 en 4 of artikel 42 quater §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 zijn in casu niet van toepassing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Moyen pris de la violation :

Des articles 42quinquies et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Du devoir de minutie, de l'obligation de prudence, du principe de proportionnalité et d'audition préalable en tant que composante du principe de bonne administration;

En ce que, la partie adverse soutient que la partie requérante n'est pas dans les conditions pour bénéficier d'un titre de séjour permanent sans valablement motiver cette position ;

Alors que, que toute décision administrative doit reposer sur motivation exacte en droit et en fait ;

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991 ;

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

4. Considérant que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

Si la partie requérante a séjourné pendant 5 ans de manière ininterrompue en Belgique, l'installation avec l'ouvrant droit n'aurait pas duré la période légale de 5 ans ;

La partie requérante ne serait pas dans les conditions d'exemption de l'obligation de résider avec le regroupant pendant 5 ans ;

5. Considérant, première branche, que la partie adverse soutient que la partie requérante n'aurait pas d'installation commune de cinq ans avec l'ouvrant droit ou qu'elle n'a pas démontré que la condition d'installation commune pendant 5 ans l'article 42quinquies, §1er de la loi du 15.12.1980 ne s'appliquait pas à elle ;

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

6. Considérant que l'article 42quinquies de la loi du 15.12.1980 dispose que :

« § 1er. Sans préjudice de l'article 42sexies et pour autant qu'il n'y ait pas de procédure en cours auprès du Conseil du Contentieux des étrangers conformément à l'article 39/79, un droit de séjour permanent est reconnu au citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, et aux membres de sa famille, pour autant qu'ils aient séjourné dans le Royaume pendant une période ininterrompue de cinq ans et ce conformément aux instruments juridiques de l'Union européenne. Le droit de séjour permanent visé à l'alinéa 1er n'est reconnu aux membres de la famille du citoyen de l'Union qui ne sont pas citoyens de l'Union, que pour autant qu'il y ait eu installation commune pendant cette période avec le citoyen de l'Union. Cette condition d'installation commune n'est pas applicable aux membres de la famille qui remplissent les conditions visées à l'article 42quater, §§ 3 et 4, ni aux membres de la famille qui conservent leur séjour sur la base de l'article 42quater, § 1er, alinéa 2. » ;

Que l'article 42quater, § 4 dispose que :

« § 4. Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable :

1° lorsque le mariage, le partenariat enregistré ou l'installation commune a duré, au début de la procédure judiciaire de dissolution ou d'annulation du mariage ou lors de la cessation du partenariat enregistré ou de l'installation commune, trois ans au moins, dont au moins un an dans le Royaume. En cas d'annulation du mariage l'époux doit en outre avoir été de bonne foi ;

[...]

et pour autant que les personnes concernées démontrent qu'elles sont travailleurs salariés ou non salariés en Belgique, ou qu'elles disposent de ressources suffisantes visés ci l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale du Royaume au cours de leur séjour, et qu'elles disposent d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'elles soient membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions. » ;

Que la partie requérante et son ex-époux ont été mariées plus de trois ans avant leur divorce et qu'au moins une année a été passée dans ces conditions sur le territoire belge ;

Qu'en outre, la partie requérante travaille en Belgique sous le bénéfice d'un contrat de travail à durée indéterminée ;

Qu'elle a également suivi le parcours d'intégration et des cours de néerlandais ;
Qu'en conséquence, la partie requérante était dans les conditions pour pouvoir bénéficier de l'exception prévue à l'article 42quinquies, § 1 de la loi du 15.12.1980 ;
Qu'en ne prenant pas en compte ces éléments, la partie adverse a violé l'article 42quinquies, § 1 de la loi du 15.12.1980 et commis une erreur manifeste d'appréciation ;
Que pour l'ensemble de ces motifs, le moyen est fondé en sa première branche ;
 7. *Considérant, deuxième branche, que la partie requérante n'a vraisemblablement pas été entendue avant l'adoption de la décision contestée ;*
Qu'en pourtant, en vertu du principe audi alteram partem, le Conseil d'Etat a dit pour droit que : « Considérant qu'en vertu du principe audi alteram partem, les autorités dont les actes risquent de léser gravement les droits ou les intérêts de tiers sont obligées, afin de statuer en connaissance de cause, de les autoriser à leur faire connaître leur opinion et de leur accorder pour ce faire un délai suffisant; que, bien que ce principe général de droit trouve à s'appliquer en règle quand un acte est adopté en considération du comportement de la personne à laquelle il porte atteinte - ce qui n'est pas le cas dans la présente affaire -, l'application de ce principe général de droit peut être étendue, eu égard à sa finalité, à toute mesure susceptible de léser gravement une personne qu'elle soit prise ou non en relation avec son comportement » (CE, n° 168.653 du 8 mars 2007) ;
Que la Cour de justice de l'Union européenne précise : « 81. A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 36). 82. En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. » (CJUE, affaire C-349/07 du 18 décembre 2008,). Que le principe de l'audition préalable est garanti tant par les principes généraux du droit belge que ceux du droit de l'Union européenne ;
Qu'en outre, le principe de prudence et l'obligation de minutie imposent à l'autorité administrative de rechercher et prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant d'arrêter sa position ;
Qu'en application de ces principes, la partie requérante aurait dû se voir offrir l'opportunité de faire valoir ses observations avant l'adoption d'une décision portant atteinte à ses intérêts ;
Qu'il n'en est rien en l'espèce ;
Qu'en effet, il n'apparaît pas que la partie requérante a été informée du fait que son dossier ne serait pas complet ou qu'il devrait faire application de l'exception prévue à l'article 42quinquies de la loi du 15.12.1980 ;
Qu'en n'invitant pas à la partie requérante de faire valoir ses observations la partie adverse a violé ses droits de la défense qui imposent une obligation d'audition préalable ;
Que ce faisant, la partie adverse a également manqué à son obligation de prudence et de minutie qui impose à toute autorité de rechercher et prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant d'arrêter sa position ;
Que pour ces motifs, le moyen est fondé en sa deuxième branche ; »

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quinquies, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij "in België geen

5 jaar gezamenlijk gevestigd geweest (is) met de referentiepersoon vanaf het verwerven van het verblijfsrecht, waardoor het duurzaam verblijfsrecht aldus niet toegestaan kan worden. De voorwaarden zoals hierboven aangehaald en zoals bepaald in art. 42quater §3 en 4 of artikel 42quater §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 zijn in casu niet van toepassing.”

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop de beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 42quinquies van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt als volgt:

“§ 1.

Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.”

Verzoekende partij verwijst zelf naar artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet dat luidt:

“§4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger

van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

2.7. Verzoekende partij is zelf geen Unieburger zodat zij – opdat zij een duurzaam verblijf kan bekomen – moet aantonen dat zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar gezamenlijk gevestigd is geweest in België met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht verkreeg. Deze voorwaarde geldt evenwel niet wanneer “het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk” en voor zover verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van het laatste lid van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekende partij betoogt dat zij en haar ex-echtgenoot meer dan drie jaar gehuwd zijn geweest voor hun echtscheiding, dat zij tewerkgesteld is in België en geïntegreerd is. Zij stelt dan ook in de voorwaarden te zijn om duurzaam verblijf te bekomen.

2.9. De Raad stelt op nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partij op 27 augustus 2015 in het huwelijk getreden is te Marokko. Verder blijkt dat de (thans ex-) echtgenoot van verzoekende partij de echtscheidingsprocedure reeds heeft ingeleid op 28 april 2017. Verzoekende partij toont gelet op voorgaande geenszins aan dat haar huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd. Zij maakt aldus – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt – geenszins aannemelijk te voldoen aan de voorwaarde van artikel 42quinquies, tweede lid van de vreemdelingenwet om duurzaam verblijf te bekomen.

Dit alles nog naast de vaststelling dat ook blijkt dat minstens sedert medio 2017 er ook geen sprake meer was van een gezinscel tussen verzoekende partij en haar (thans ex-echtgenoot) zoals bevestigd door het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 6 juli 2017. Het begrip “gezamenlijke vestiging” is *in casu* een nationaalrechtelijk concept nu het gaat om een derdelander-familielid van een statische Belgische onderdaan. De gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, vereist overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 13 juni 2022, nr. 14.930, RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit het voornoemd vonnis van 6 juli 2017 komt duidelijk naar voren dat op dat moment er al geen sprake meer was van een gezinscel met de (thans ex-)echtgenoot. Verzoekende partij, gelet op de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken, toont dan ook geenszins aan dat zij minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met de referentiepersoon.

Nu de bestaansmiddelenvoorwaarde een cumulatieve voorwaarde betreft, doet verzoekende partij met haar verwijzing naar haar tewerkstelling in België geen afbreuk aan het voorgaande. Verder blijkt ook niet dat het gegeven dat verzoekende partij geïntegreerd zou zijn afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.10. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij niet gehoord werd voor het treffen van de bestreden beslissing.

2.11. Het recht om te worden gehoord beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het staat aan de rechter om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden

van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de betrokkene dus aannemelijk te maken dat indien hij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (RvS 21 december 2021, nr. 14.678).

2.12. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij zelf een aanvraag tot het verkrijgen van duurzaam verblijf heeft ingediend op 28 september 2021. Uit de bijlage 22 waarvan kopie zich in het administratief dossier bevindt blijkt duidelijk dat verzoekende partij de mogelijkheid had om bij haar aanvraag alle volgens haar relevante informatie te voegen. Immers wordt gesteld: *“Betrokkene heeft de volgende documenten overgemaakt ter ondersteuning van zijn aanvraag:”* waarna blijkt dat verzoekende partij geen dergelijke documenten heeft gevoegd. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat zij niet in staat werd gesteld om via haar aanvraag voor het treffen van de bestreden beslissing de volgens haar nuttige inlichtingen aan het bestuur over te maken. Nu zij via haar aanvraag alle nuttige inlichtingen kon overmaken, toont zij niet aan dat het bestuur de verplichting had haar alsnog te horen vooraleer over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing (cf. RvS 26 februari 2019, nr. 243.807).

Daarenboven stelt de Raad verder vast dat verzoekende partij thans in haar verzoekschrift ook geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat deze van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Zij blijft hameren op haar betoog dat zij wel degelijk voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde in artikel 42quinquies, tweede lid van de vreemdelingenwet maar uit de bespreking hoger blijkt dat zij niet kan gevolgd worden in dit betoog.

Gelet op voorgaande wordt geen schending van het hoorrecht dat onderdeel uitmaakt van de rechten van verdediging aangetoond.

2.13. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER